

omfang, end det er påkrævet til opfyldelse af EF-direktivet.

1.a. Forbrugerrådet foreslår, at »aftale om køb af vare eller om tjenesteydelse« i lovforslagets § 5, stk. 1, ændres til »forbrugeraftale«.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det en fordel at anvende begreberne »køb af vare« og »tjenesteydelse« allerede i hovedreglen i § 5, stk. 1, når det er nødvendigt at skelne mellem disse i undtagelserne i lovforslagets § 5, stk. 3, nr. 1 og 3, og i andre bestemmelser, f.eks. i lovforslagets og Forbrugerrådets forslag til § 8. Forbrugerrådet synes således ikke at have undgået brugen af begrebet »tjenesteydelse«.

b. Justitsministeriet er enig i, at det følger af en streng sproglig forståelse af hovedreglen i lovforslagets § 5, stk. 1, at der ikke er fortrydelsesret ved aftaler om salg af fast ejendom, idet dette ikke vil være »køb af vare«. Justitsministeriet har imidlertid fundet det hensigtsmæssigt at præcisere dette i undtagelsen i lovforslagets § 5, stk. 3, nr. 6, for at undgå modsætningslutninger fra den undtagelse, der ellers alene skulle beskrives som en aftale om opførelse eller udlejning af fast ejendom.

c. Efter Forbrugerrådets forslag skal det ikke nævnes udtrykkeligt, at forbrugeren har fortrydelsesret ved aftale om tegning af abonnement på aviser, ugeblade og tidsskrifter eller løbende bogudgivelser af ikke forud fastlagt omfang, således som det er tilfældet i lovforslagets § 5, stk. 2.

Justitsministeriet finder, at fortrydelsesretten er særlig aktuel ved de nævnte typer af aftaler, og henset hertil, samt henset til at det vil kunne volde vanskelighed at henføre disse særegne aftaler til enten »køb af vare« eller »tjenesteydelse«, har Justitsministeriet fundet, at det på samme måde som i den gældende lov udtrykkeligt bør præciseres, at der er fortrydelsesret ved disse former for aftaler.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det vanskeligt at gennemskue, at »forbrugeraftaler« omfatter både køb af varer, aftaler om tjenesteydelser og aftaler om tegning af abonnement på aviser, ugeblade og tidsskrifter eller løbende bogudgivelser af ikke forud fastlagt omfang. Justitsministeriet foretrækker derfor den foreliggende udformning af lovforslagets § 5, stk. 1 og stk. 2.

2. Forbrugerrådets forslag til affattelsen af §

5, stk. 2, nr. 2, svarer til lovforslagets § 5, stk. 3, nr. 4, dog med en sproglig ændring.

Lovforslagets formulering svarer til formuleringen i direktivets artikel 3, stk. 2, litra b. Justitsministeriet finder ikke, at der er anledning til at fravige direktivets formulering.

3. Ifølge skrivelsen skal Forbrugerrådets forslag til § 5, stk. 2, nr. 3, sammenholdt med Forbrugerrådets forslag til § 8, stk. 5, i det væsentlige medføre samme resultat som lovforslagets § 5, stk. 3, nr. 1-3.

Med hensyn til baggrunden for disse bestemmelser i lovforslaget henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.4. samt Justitsministeriets besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål nr. 1 (L 20 - bilag 6).

Efter Forbrugerrådets forslag har forbrugeren fortrydelsesret, hvis forbrugeren telefonisk har tilkaldt en reparatør, der skal foretage en reparation på forbrugeren bopæl. Fortrydelsesretten vil efter § 6, stk. 1, kunne gøres gældende indtil ugedagen efter aftalens indgåelse. Det følger dog af Forbrugerrådets forslag til § 8, stk. 5, at forbrugeren altid skal betale vederlag for den udførte reparation.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det forekomme forbrugeren svært at forstå, at loven angiver, at der er 8 dages fortrydelsesret i disse situationer, men at forbrugeren alligevel skal betale det aftalte vederlag for den udførte reparation. Justitsministeriet finder i øvrigt ikke, at der i tilfælde, hvor forbrugeren selv telefonisk tilkalder en erhvervsdrivende for at få en bestemt tjenesteydelse, kan antages at være et sagligt behov for fortrydelsesret.

Efter Forbrugerrådets forslag skal undtagelsen kun gælde ved den erhvervsdrivendes besøg på forbrugeren bopæl. Justitsministeriet finder, at de hensyn, der ligger bag undtagelsen, tillige gør sig gældende ved den erhvervsdrivendes besøg hos en anden forbruger eller på forbrugeren arbejdsplads, jf. lovforslagets § 5, stk. 3, nr. 1-3.

Justitsministeriet har selv overvejet at anvende begrebet »ydelse« i stedet for det noget tunge »vare eller tjenesteydelse«, således som Forbrugerrådet foreslår. Når Justitsministeriet er endt med at foreslå »og en tjenesteydelse eller en vare« i stk. 3, nr. 1, og »og en vare eller en tjenesteydelse« i stk. 3, nr. 3, skyldes det ønsket om i selve lovteksten at præcisere, at der i tilknytning til en henvendelse om en vare kan le-